La terra no és plana

Sé que amb això que diré puc ferir la sensibilitat d'algú, però la Terra, ens agradi o no, és un esferoide oblat. O sigui, que és una esfera aixafada pels pols i amb algun bony aquí i allà, i que s'allunya molt de la semblança amb una bola de billar. La forma d'aquest planeta s'acosta més aviat a la capriciosa estructura que prenen les tomates de la pera – Lycopersicon esculentum– que es cultiven durant els mesos d'estiu a les terres del baix Ter.

Potser, malgrat tot, encara hi haurà algú que digui que hauria estat millor que la Terra fos plana o en forma de closca de tortuga, o de cub de Rubik, o de barret de penitent de Setmana Santa. De fet n'hi ha que diuen que si no fos per l'aire que respirem –aquest nefast gas– els humans viuríem tants anys com les sequoies de Califòrnia i que si no fos per la presència depredadora de la raça humana, la Terra seria un planeta feliç.

Ja ho sé tot això, però, deixant de banda la realitat, aquests dies sentim dir coses semblants a casa nostra sobre l'actualitat política del nostre país. Que si no tenim lideratges, que si tot això del procés ho hem plantejat molt malament, que si això s'hagués fet així o així un altre gall ens cantaria... i tots tenen raó, naturalment. Però la història és la que és, des del Big Bang inicial aquell de l'« Apoyaré el estatuto que apruebe el Parlamento de Catalunya», fins ara.

El planeta Catalunya ha anat fent tombarelles per l'espai sideral, gràcies a l'impuls d'uns i de la resistència d'altres. Ha crescut bonyegut com una tomata de la pera i complex com un cub de Rubik, contradictori com la seva història i dolç com la seva llengua, brut com una mala cosa, i covard i salvatge com una pàtria que ens l'estimem amb un desesperat dolor, perquè no en tenim d'altra.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2018/03/28/terra-no-plana/904003.html?utm_source=rss